

ABSTRAKT

Diplomová práce řeší problematiku aplikace psychologických teorií v rámci tvorby psychobiografického textu. Nejdříve popisují historické pozadí vývoje psychobiografického přístupu a hlavní metodologické postupy v psychobiografickém výzkumu. Poté následuje rozboru jednotlivých kategorií, které byly u této interpretace použity. Návrhy interpretací pro tvorbu budoucího psychobiografického textu vznikaly z textu ryze autobiografického (dostupné paměti analyzovaných osobností). Pracuji zde s tématem psychobiografie jako se základní metodou psychologického zkoumání, které aplikuji na přední politiky československé politické scény v první polovině dvacátého století. Jmenovitě se jedná o doktora práv Karla Kramáře, profesora Edvarda Beneše a novináře Jiřího Stříbrného. Zvolené psychologické optiky, skrze které jsou tyto analyzované prameny interpretovány, jsou Kohutova teorie o tvorbě self a Adlerova teorie zabývající se úsilím o nadřazenost. Tyto interpretace jsou v závěrečné kapitole této diplomové práce kriticky zhodnoceny a je popsána využitelnost daných pramenů pro další psychobiografické zkoumání.

Výstupem práce je zjištění, že možnosti interpretace jsou do velké míry závislé na schopnostech badatele. Je nutné, aby badatel vhodně zvolil interpretační rámec, který by byl následně pro analyzovaná data vystihující. Je také možné říci, že kvalita interpretačního rámce se odvíjí od kvality analýzy pramenných dat. Pokud primární data nejsou obsahově významná, je psychobiografické zpracování velice obtížné. V této práci navrhuji právě postup interpretace zvolených subjektů a hodnotím jejich potenciál pro následný výzkum.

KLÍČOVÁ SLOVA

Kramář; Beneš; Stříbrný; psychobiografie; 20.století; psychoanalýza